

ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

«Οι προσευχές που εισακούονται»

Ο Κύριος, εισερχόμενος στην Καπερναούμ, συναντά μια παρέα φίλων που βαστάζουν ένα κρεβάτι πάνω στο οποίο κείτεται κάποιος παράλυτος συνάνθρωπός τους. Τα βήματά τους γοργά, η σκέψη και το βλέμμα τους καρφωμένα στον Ιησού, τον μεγάλο ευεργέτη. Η προσευχή τους σιωπηλή, η αγωνία τους μεγάλη: «Άραγε μας ακούει αυτήν τη στιγμή ο Θεός; Θα ανταποκριθεί στην ικεσία μας;». Η απάντηση δίδεται άμεσα! Ο Κύριος, βλέποντας την πίστη αυτών των καλών φίλων και του ασθενούς, θεραπεύει την παραλυσία, όχι μόνον του σώματος αλλά και της ψυχής του παραλυτικού: «Θάρρος παιδί μου, σου συγχωρέθηκαν οι αμαρτίες σου... Σήκω, πάρε το κρεβάτι και πήγαινε στο σπίτι σου». Οι γεμάτες πίστη προσευχές των πολλών σώζουν τον ένα!

Κι εμείς ερχόμαστε καθημερινά σε επαφή με τον ανθρώπινο πόνο. Δράματα παντού: πόλεμοι, λιμοί και λοιμοί, κακουχίες, αναστατώσεις, αδικίες, διωγμοί, εγκλήματα, δάκρυα και οδυρμός σε όλα τα μήκη και πλάτη της γης. Η ανθρωπότητα σε μια μόνιμη παραλυσία. Συμπάσχουμε στον ανθρώπινο πόνο, μία προσευχή βγαίνει από τα χείλη μας: «Κύριε ελέησέ μας, ελέησε τους αδελφούς μας που υποφέρουν». Αλλά διερωτόμαστε: «Εγώ που έχω τόσες αμαρτίες, υπάρχει πιθανότητα να εισακούσει ο Θεός τη δική μου προσευχή, την προσευχή ενός αμαρτωλού;»

Κάθε προσευχή που γίνεται με πίστη, που εξέρχεται μέσα από τα βάθη της καρδιάς του κάθε ανθρώπου, όσο αμαρτωλός κι αν είναι, έχει τη δύναμη να κατεβάσει τον ουρανό στη γη, να κάνει το θαύμα, να θεραπεύσει την παραλυσία όλου του κόσμου. Διότι ο Κύριος είναι «ὁ τοὺς δικαίους ἀγαπῶν καὶ τοὺς ἀμαρτωλοὺς ἐλεῶν», είναι εκείνος που ελεεί τον αμαρτωλό, εισακούει τη δέησή του και χορηγεί τη σωστική και λυτρωτική Χάρη του πλουσίως και αδιακρίτως.

Ήταν μια γυναίκα χήρα με τρία παιδιά 5, 4 και 3 ετών. Τα δύο μεγαλύτερα παιδιά της πέθαναν από λευχαιμία. Έμεινε μόνο με το τρίχρονο, παρηγοριά. Μετά από λίγο όμως, νόσησε κι αυτό από την ίδια ασθένεια και νοσηλευόταν στο νοσοκομείο σε κρίσιμη κατάσταση, χωρίς

ελπίδα σωτηρίας. Η μάνα, τραγική φιγούρα, παρέμενε στο πλάι του και προσευχόταν διαρκώς να κάνει ο Θεός το θαύμα και να μη της στερήσει και το τελευταίο παιδί της. Οι γιατροί δεν της έδιναν πολλές πιθανότητες. Ένα βράδυ, γύρω στις 3 τα ξημερώματα, η μάνα, σαστισμένη όπως ήταν, παίρνει το μισοπεθαμένο παιδί της αγκαλιά και βγαίνει έξω στους δρόμους. Παντού ερημιά, κανείς δεν κυκλοφορούσε. Σε μια στροφή του δρόμου βλέπει ξαφνικά μπροστά της μια νεαρή γυναίκα, που μόλις είχε τελειώσει τη νυχτερινή βάρδια της αμαρτίας. Ήταν πόρνη! Μόλις έφτασε μπροστά της τρέχοντας, έπεσε στα πόδια της, της έδωσε το παιδί της και φώναξε: «Σώσε το παιδί μου, πεθαίνει, σώσε το παιδί μου, σώσε το παιδί μου!». Τά 'χασε η κοπέλα, δεν ήξερε τι να κάνει. Σήκωσε τα μάτια στον ουρανό και φώναξε, είπε: «Θεέ μου, εγώ είμαι αμαρτωλή, είμαι πόρνη· αν δεν μ' ακούς εμένα που είμαι ακάθαρτη, άκουσε τουλάχιστον αυτή την πονεμένη μάνα». Αυτά είπε. Κι εκείνη τη στιγμή έγινε το θαύμα! Το παιδί άνοιξε τα μάτια του και αγκάλιασε με τα χεράκια του την πόρνη! Ο Θεός άκουσε την προσευχή, όχι της μάνας, αλλά μιας αμαρτωλής.

Ας είναι γεμάτο ευλογίες το όνομά Σου, Κύριε, Εσύ που λυγίζεις μπροστά στα βάθη της ανθρώπινης ψυχής και εισακούς τις προσευχές όλων μας!

ΕΚ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ Φ. Ν. Θ.

Ιερέυς Εμμανουήλ Κατσικαλάκης